

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **J. O. I.**, zastoupený JUDr. Athanassiusem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, č. j. 1 A 18/2014 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, č. j. 1 A 18/2014 - 51, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství policie“) ze dne 15. 4. 2014, č. j. CPR-13323-6/ČJ-2013-930310-V231 a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 9. 2013, č. j. KRPA-248472/ČJ-2013-000022, kterým bylo stěžovateli podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to z důvodu, že pobýval na území České republiky od 15. 6. 2013 do 2. 7. 2013 bez platného oprávnění k pobytu. K odvolání stěžovatele byla napadeným správním rozhodnutím tato doba zkrácena z 1 roku na 6 měsíců, ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že není sporu o tom, že stěžovatel dne 2. 7. 2013, kdy se dostavil na odbor azylové a migrační politiky

ministerstva vnitra, nedisponoval žádným dokladem opravňujícím jej k pobytu na území České republiky. Rovněž není sporné, že stěžovateli bylo zrušeno povolení k přechodnému pobytu. Důvodem uložení správního vyhoštění bylo zjištění, že stěžovatel v době od 15. 6. 2013 (následující den po uplynutí 30denní doby k vycestování uložené rozhodnutím o zrušení povolení k přechodnému pobytu) do 2. 7. 2013 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Stěžovatel tedy pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu, čímž naplnil dikci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud neshledal důvodné ani námitky poukazující na nutnost přerušení řízení z důvodu, že stěžovatel podal proti rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu odvolání spolu se žádostí o navrácení lhůty. Tato žádost na skutkovém stavu ve vztahu k napadenému rozhodnutí o vyhoštění nic podstatného nezměnila. Rozhodnutí o zrušení povolení k přechodnému pobytu je jistě rozhodnutím, které významně zasahuje do hmotně právní sféry stěžovatele, ale nelze přehlédnout, že stěžovatel v průběhu předchozích správních řízení nesplnil povinnosti, které mu jako cizinci pobývajícimu na území České republiky vyplývaly z ust. § 98, resp. § 103 zákona o pobytu cizinců. K tíži správních orgánů nemůže být kladeno ani to, že za situace, kdy jim nebylo známo místo pobytu stěžovatele a nebylo možno doručovat na adresu, kterou sám uváděl, ustanovily mu opatrovníka. Městský soud vyhodnotil jako nedůvodnou i žalobní námitku, že správní orgány porušily stěžovatelovo právo na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života. Stěžovatel narušení tohoto práva namítal pouze ve velmi obecné rovině, aniž by v průběhu správního řízení doložil konkrétní vazby na území České republiky. Z rozhodnutí správních orgánů přitom plynou dostatečná skutková zjištění k ověření tvrzení stěžovatele o jeho soukromých a rodinných poměrech. Výše uvedenému přisvědčuje dále také fakt, že stěžovatel nemá žádnou stálou práci a pracuje pouze brigádně. Městský soud nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že by správní orgány nemohly hodnotit jeho vztah k bývalé manželce. Z hlediska hodnocení potenciálního zásahu správního vyhoštění do života stěžovatele jde o relevantní aspekt, a to tím spíše, že přechodný pobyt stěžovatel získal právě z důvodu manželství. Manželé však nesdíleli společnou domácnost a žaloba o rozvod manželství byla podána již po dvou letech a necelých třech měsících od sňatku. Proto městský soud uzavřel, že vyhoštění stěžovatele z území České republiky není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že navštívil dne 2. 7. 2013 ministerstvo vnitra za účelem podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu. Tam mu však bylo sděleno, že již bylo vydáno usnesení o zrušení jeho přechodného pobytu na území České republiky. Přestože ihned podal proti tomuto usnesení odvolání, neboť mu nebylo nikdy doručeno, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Toto odvolání doplnil dne 15. 7. 2013 a odeslal správnímu orgánu společně se žádostí o navrácení lhůty v předešlý stav. Správní orgán I. stupně i přesto vydal rozhodnutí o vyhoštění. Stěžovatel poukázal dále na to, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vydala dne 2. 5. 2014 opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterým správnímu orgánu I. stupně přikázala, aby vydal usnesení o žádosti odvolatele o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. I přesto, že tyto skutečnosti byly městskému soudu známy, nepřerušil řízení, jak stěžovatel požadoval, a rozhodl ve věci. V kasační stížnosti

pokračování

stěžovatel poukázal i na povahu svého protiprávního jednání a důsledky vyhoštění. Zejména uvedl, že se provinil pouze tím, že včas nenahlásil změnu svého pobytu (v délce 17 dnů), za což by mu měla být uložena pokuta a nikoliv správní vyhoštění. Uložení správního vyhoštění v délce 6 měsíců je pro život stěžovatele stejně ničivé jako uložení maximální délky vyhoštění. Dosavadní řízení pro něj bylo dostatečným ponaučením. Stěžovatel obecně poukázal na čl. 10 Ústavy ČR, čl. 6, 8, 13 a 14 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod atp. Rovněž poukázal na ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, s tím, že ředitelství policie se zabývalo otázkou budoucích následků správního vyhoštění stěžovatele pouze formálně. Stěžovatel má na území České republiky rozvinutý soukromý život, je plně integrován do české společnosti, v domovské zemi nemá žádné rodinné vazby ani zázemí. Má čistý trestní rejstřík, těší se dobré pověsti ve svém okolí, nedopustil se žádného trestného činu ani přestupku, je bezúhonný, řádně pojištěn atp. Realizací správního vyhoštění z území České republiky by nepochybně došlo k porušení mezinárodních dohod. V této souvislosti stěžovatel obecně odkázal na čl. 8 a 14 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel v obecné rovině poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 As 81/2012 - 15) a Evropského soudu pro lidská práva. Stěžovatel vyslovil nesouhlas i se závěrem městského soudu, že jeho vyhoštění z území České republiky na omezenou dobu, není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, jakož i s další argumentací městského soudu. Stěžovatel poukázal i na nutnost přihlídnout k ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména k závažnosti a druhu protiprávního jednání. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu.

Následně doručil stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu doplnění kasační stížnosti, ve kterém poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 a 45/2014 - 41, který k doplnění připojil.

Ředitelství policie ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se ve svém rozhodnutí podrobně zabývalo otázkou přiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého nebo rodinného života v souladu s ust. § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců. Stejně tak se zabývalo i otázkou integrace stěžovatele v rámci České republiky. Z obsahu správního spisu nejsou patrné žádné známky jeho integrace a tato skutečnost nebyla stěžovatelem v podaném odvolání vyvrácena. Ani v podané žalobě nebyly doloženy žádné konkrétní společenské nebo kulturní vazby, které by stěžovatel na území České republiky navázal. Obdobně i v kasační stížnosti jsou uvedeny jen obecně formulované údajně navázané vazby a rozvinutý soukromý život. Taková argumentace nemůže mít dostatečný důkazní charakter. Proto ředitelství policie navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo

by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. náleze ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“*. Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že pokud *„z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“*. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“*

V daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má městský soud právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak, z jakých důvodů vyhodnotil žalobní námitky jako nedůvodné. Závěry městského soudu jsou přitom srozumitelné a vnitřně souladné. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou z vad, která by měla vést ke zrušení rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. in fine.

Co se týče dalších stížních námitek, je třeba předně uvést, že stěžovatel byl vyhoštěn podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území

pokračování

přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Tyto podmínky byly podle Nejvyššího správního soudu v daném případě jednoznačně splněny. Podle obsahu správního spisu stěžovatel pobýval na území České republiky od 15. 6. 2013 do 2. 7. 2013 bez platného oprávnění k pobytu, neboť mu povolení k přechodnému pobytu bylo zrušeno. Důvodem pro zrušení povolení k přechodnému pobytu byl rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2011 č. j. 22 C 464/2009-80, jímž bylo rozvedeno jeho manželství s občankou České republiky. Na základě tohoto rozsudku Ministerstvo vnitra ČR zahájilo se stěžovatelem řízení o ukončení přechodného pobytu. V průběhu správního řízení o ukončení přechodného pobytu stěžovatele se nepodařilo zjistit jeho pobyt, a proto mu byl v souladu s ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ustanoven opatrovník, který oznámení o zahájení řízení převzal dne 30. 10. 2012. Správní řízení bylo ukončeno rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 22. 4. 2013, č. j. OAM-2122-10/ZR-2012, kterým bylo povolení stěžovatele k přechodnému pobytu zrušeno, a byl mu udělen výjezdní příkaz k vycestování s platností na 30 dnů.

Jak bylo výše uvedeno, zákon ukládá vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Zákon přitom nestanoví, že by správní orgán nebyl oprávněn vydat rozhodnutí o vyhoštění, pokud cizinec pobýval na území České republiky nelegálně pouze po dobu v řádu dnů. V této souvislosti lze odkázat i na judikaturu, ze které vyplývá nutnost vyhoštění cizince i v případě, kdy pobýval na území České republiky nelegálně jeden den (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 - 55). Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se stěžovatelem ani v tom, že není rozdíl mezi vyhoštěním v délce 6 měsíců a v maximální délce, tj. v délce 3 let. Vyhoštění v řádu let představuje daleko závažnější zásah do práv cizince než vyhoštění v řádu měsíců.

Stěžovatel dále vytýkal městskému soudu, že měl vyčkat s rozhodnutím o žalobě do doby, než bylo rozhodnuto o žádosti stěžovatele o prominutí lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí ve věci zrušení platnosti povolení k přechodnému pobytu. Byť se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s argumentací městského soudu reagující na obdobnou žalobní námitku, je třeba v dané věci uvést, že podkladem pro vydání rozhodnutí o vyhoštění bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení platnosti povolení k přechodnému pobytu ze dne 22. 4. 2013, č. j. OAM-2122-10/ZR-2012, které bylo doručeno řádně ustanovenému opatrovníkovi a proti tomuto rozhodnutí nebylo podáno v zákonné lhůtě odvolání. Bylo možno tedy předpokládat, že toto rozhodnutí může sloužit jako podklad pro rozhodnutí o vyhoštění. Stěžovatel sice později podal žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o zrušení jeho přechodného pobytu, podání žádosti o prominutí lhůty však nemusí bez dalšího vést k prominutí lhůty a v dané věci skutečně nevedlo. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 28. 5. 2014, č. j. OAM-2122-18/ZR-2012, nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 11. 2014, č. j. MV-91913-15/SO-2013, pak bylo odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o zrušení platnosti

povolení k přechodnému pobytu ze dne 22. 4. 2013, č. j. OAM-2122-10/ZR-2012, zamítnuto jako opožděné. V tomto ohledu tedy není dán důvod ke zrušení rozsudku městského soudu.

Stěžovatel dále poukazoval na to, že rozhodnutí o vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V případech, v nichž je spojena otázka možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „*imigrační historii*“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57 - 58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku* a ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*). Všechna uvedená kritéria je přitom třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Jak přitom vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, a ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 - 55) přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.

V daném případě podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány postupovaly výše popsaným způsobem. Důkladně se zabývaly otázkou přiměřenosti vyhoštění stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života a jejich závěr, že stěžovatel na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, s nikým nesdílí společnou domácnost, vůči žádné osobě nemá závazky či povinnosti a neuvedl ani žádnou jinou vazbu zásadního charakteru na území České republiky, pro kterou by nebylo možné jej vyhostit, mají oporu ve správním spisu, zejména výpovědi stěžovatele. Ostatně stěžovatel žádnou konkrétní skutečnost bránící jeho vyhoštění neuvedl ani v řízení o žalobě, ani v řízení o kasační stížnosti. V kasační stížnosti obecně uváděné skutečnosti, tj. integrování do české společnosti, čistý trestní rejstřík, dobrá pověst ve stěžovatelově okolí, bezúhonnost ap., nepředstavují zásah do stěžovatelova soukromého nebo rodinného života v intenzitě předpokládané v ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Takovým zásahem by mohlo být např. trvalé soužití s občankou České republiky, vychovávání

pokračování

společných dětí a podobné důvody mající nepřiměřený dopad do soukromého či rodinného života cizince. Správní orgány, a následně městský soud, proto nepochybily, pokud neshledaly nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života stěžovatele. Výše uvedené závěry správních orgánů a městského soudu nejsou v rozporu se stěžovatelem uváděnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, Evropského soudu pro lidská práva ani citovanými mezinárodními dokumenty (Evropská úmluva o ochraně základních práv a svobod, Listina základních práv a svobod atp.). Ostatně stěžovatel na tyto akty ve svých námitkách poukazoval pouze obecně a stejným způsobem se jimi mohl zabývat i Nejvyšší správní soud. Totéž platí i pro další obecné stížní námitky. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 20. 2. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70) totiž vyplývá, že míra precizace stížních důvodů určuje, jaké právní ochrany se stěžovateli u soudu dostane. Čím je stížní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Soudu nepřisluší, aby za stěžovatele spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu (kasační stížnost) podporují.

Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by jeho vyhoštění nebylo proporcionální ve vztahu ke sledovanému cíli, resp. že by nebylo odůvodněno společenskou potřebou. Stěžovatel svým jednáním jednoznačně porušil zákon o pobytu cizinců, který stanoví podmínky pobytu cizince na území České republiky (§ 1 zákona o pobytu cizinců). Jak správně uvedl městský soud, nesplnil povinnosti stanovené v ust. § 98, respektive § 103, zákona o pobytu cizinců, čímž bez cizího zapříčinění vyvolal řetězení událostí, které vedly k vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Pokud stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěry městského soudu ve vztahu k tvrzenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené a doplňuje, že městský soud řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo na případ stěžovatele možno aplikovat § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Mimo jiné uvedl, že stěžovatel narušení svého soukromého a rodinného života namítal pouze v obecné rovině, aniž by doložil konkrétní vazby na území České republiky. Z rozhodnutí správních orgánů a jejich odůvodnění přitom vyplývá, že zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve vztahu k tvrzením stěžovatele o jeho soukromých a rodinných poměrech a neshledaly společenské a kulturní vazby, jejichž zpřetrháním by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se správní orgány řádně zabývaly i ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a zkoumaly kritéria, v něm uvedená, tj. závažnost protiprávní jednání stěžovatele, jeho věk, zdravotní stav, pevnost rodinných vazeb. I městský soud se v řízení o žalobě jednáním stěžovatele, resp. jeho závažností, zabýval a ztotožnil se se závěry správních orgánů.

Na výše uvedených závěrech nic nemění ani poukaz stěžovatele na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 44 A 45/2014 - 41, v němž byla řešena zákonnost rozhodnutí o zajištění, nikoliv zákonnost rozhodnutí o vyhoštění. Ostatně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, sp. zn. 7 Azs 208/2014, byl citovaný rozsudek zrušen.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ředitelství policie žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. listopadu 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu